

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. A. (poprzednio Ł.)**

skazanej z art. 148 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 grudnia 2023 r.

wniosku obrońców skazanej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt II Aka 212/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 126/21,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

[K.K.]

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanej A. A. wnieśli kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2023 r., sygn. akt II Aka 212/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 126/21, w której zamieścili wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego tą kasacją orzeczenia. Uzasadniając wniosek powołali się na wagę uchybień tkwiących w orzeczeniu wydanym przez sąd *ad quem*. Za wstrzymaniem wykonania orzeczonej

wobec A. A. kary pozbawienia wolności przemawia również – ich zdaniem – zmiana jej postawy życiowej po uchyleniu zastosowanego wcześniej środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w tym jej zachowanie w toku kolejnych procesów oraz dobrowolne stawienie się do odbycia kary, z czego wynika, że nie będzie podejmowała działań destabilizujących tok postępowania kasacyjnego, a jednocześnie umożliwi jej to kontynuowanie leczenia odwykowego oraz zarobkowanie na rzecz swoich dzieci, z którymi utrzymuje bieżący kontakt.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenie na uwzględnienie nie zasługuje.

Jedynie gwoli przypomnienia zauważyć należy, że zastosowanie wyjątkowej instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k. uzależnione jest – jak to wielokrotnie podkreślał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy – od równoczesnego zaistnienia dwóch okoliczności. Pierwsza, to duże, graniczące z pewnością prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionego w sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, druga to wykazanie, że wykonanie dotkniętego rażącym naruszeniem prawa orzeczenia zaskarżonego kasacją, pociągnąć może za sobą dla skazanego (skazanej) wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Wystąpienia tych przesłanek w odniesieniu do skazanej A. A. w niniejszej sprawie obrońcy w złożonym przez siebie wniosku nie wykazali. Nie przesądzając na obecnym etapie postępowania wagi podniesionych w kasacji zarzutów zważyć należy, że nie mają one – wbrew subiektywnemu pogładowi skarżących – charakteru oczywiście zasadnych. Wypowiedzenie się co do ich ewentualnej zasadności lub niezasadności wymaga pogłębionej analizy na rozprawie kasacyjnej, lecz już w tej chwili w odniesieniu do części z nich wskazać należy na szereg podważających ich trafność spostrzeżeń poczynionych chociażby w pisemnej odpowiedzi na kasację sporządzonej przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Płocku.

Nie wykazali też autorzy kasacji drugiej sygnalizowanej wyżej przesłanki. Podnoszone we wniosku okoliczności związane z dotychczasową postawą skazanej, a w szczególności deklarowane przekonanie co do niepodjęcia przez nią czynności destabilizujących tok postępowania kasacyjnego, sytuować

należy wśród okoliczności mogących decydować o ewentualnym zastosowaniu lub niezastosowaniu środków zapobiegawczych, w tym izolacyjnego, a nie o konieczności wstrzymania wykonania orzeczenia. W powyższe wpisuje się też możliwość kontynuowania leczenia odwykowego również w warunkach zakładu karnego oraz realizowanie obowiązków alimentacyjnych w wypadku podjęcia w czasie izolacji zatrudnienia, czego nie można przecież wykluczyć.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należało, że złożony w tej sprawie wniosek, wbrew założeniom jego autorów, nie zdezaktualizował konieczności respektowania zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnego orzeczenia.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[K.K.]

[ał]